

บทที่ 1

พวกไล่ที่แห่งเมืองฉางอัน

ครู่หนึ่งให้หลัง หนิงเซวียเอาผ้าออกแหวกผมมันดู พบว่าปากแผลที่ใช้ตะปูตอกไว้เลือดหยุดไหลและหดตัวเหลือแค่จุดเล็กๆ หากเจ้าหน้าที่ชั้นสูงสุดไฟตั้งใจค้นหาที่อยากที่จะถูกพบเห็นได้

มองผ้าในมือก็พบว่ามีการบาดเลือดขนาดเท่าเหรียญทองแดงอยู่ดวงหนึ่ง ลือออกคล้ายเหมือนดอกกล้าเหมยที่ชอกช้ำ

จางอี้ฉีมีได้ตายในทันที มันเจ็บปวดจนคืนพราด ปากพะงาบครวญคราง แต่เสียงที่ออกมากลับแหบพร่า ดวงตาเหลือกถลนปูดโปนจนแทบเห็นแต่ตาขาว สภาพน่าประหลาดประหลาดยิ่ง

ตอนที่รู้สึกเจ็บท่าย่อยอย่างรุนแรง จางอี้ฉียังเข้าใจว่าถูกหนิงเซวียพาดด้วยขาโต๊ะ หากทราบไม่ว่าในกะโหลกศีรษะตนเองมีตะปูตอกคาอยู่ตัวหนึ่ง หากรู้จางตกใจกลัวจนหัวใจวายตายไปเลยก็ได้

"ในเมื่อยอมให้ผู้อื่นบงการ ก็ต้องสังวรเอาไว้ว่าสักวันจะต้องตายแทนคนผู้นั้น แต่เอาเถอะ ข้ายังพอมีความปรานีอยู่บ้าง หากเจ้าสามารถวิ่งไปถึงรถม้าของตัวเองได้ บางทีข้าอาจจะไว้ชีวิตเจ้า"

พูดจบหนิงเซวียก็แก้ผ้าที่ผูกเงื่อนมัดม้อมัดเท้าจางอี้ฉีออก โยนใส่ถัง

8 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

ข้างๆ แล้วเดินลับหายไป ในราตรีที่เพ็งจะมาเยือน

คนเราเมื่ออยู่หน้าประตูมรณะ ได้ยินคำพูดให้ความหวังใดๆ ก็ย่อมมีสภาพเหมือนคนที่ลอยคออยู่กลางแม่น้ำเหลืองอันเชี่ยวกราก เห็นฟางลอยอยู่ตรงหน้าก็คว้าจับไว้ทันที สำมะหาอะไรกับจางอี้ฉีในขณะที่ทั้งเจ็บปวดทั้งหวาดกลัวทั้งทรมาน ความนึกคิดที่เหลืออยู่เพียงน้อยนิดก็คือความกลัวตาย ซึ่งเป็นสัญชาตญาณดั้งเดิมของมนุษย์ จับเอาคำพูดของหญิงเขวียมาคิดว่า จะต้องวิ่งไปให้ถึงรถม้าให้ได้จึงจะปลอดภัย

หญิงเขวียมิได้ไปไหนไกล แผงตัวรอดอยู่ใต้ต้นไม้ใหญ่ ประตูข้าง พอขมวดคิ้วเริ่มเป็นกังวลก็พอดีเห็นจางอี้ฉีวิ่งโซซัดโซเซออกมา บนร่างที่ควร จะสวมกางเกงเพียงตัวเดียวกลับเพิ่มเสื้อตัวยาวขึ้นมาอีกตัวหนึ่ง เนื้อตัวลั่น กระตุกรุนแรง แวตตาแตกซ่าน อ้าปากพะงาบๆ พยายามเต็มที่ที่จะแผ่ร้อง แต่ก็ไม่มีความเสียง จึงมีสภาพเหมือนคนเมาสุรา และก็ยิ่งเหมือนมัจฉาที่กำลัง จะตายเพราะขาดน้ำตัวหนึ่ง

ผู้คุ้มกันที่ยืนรออยู่ข้างรถม้ากำลังรื้อนร่นระวนระวาย กอปรกับฟ้า เริ่มมืดจึงมีทันสังเกตเห็นความผิดปกติ พอเห็นหน้าเจ้านายก็รีบรายงาน เสียงดัง

"นายท่าน ได้ยินว่าฮูหยินใหญ่ได้รับแจ้งว่าท่านอยู่ที่นี้ กำลังพาบรรดา ฮูหยินรองทั้งหลายมาอาละวาด พวกเรารีบไปกันเถอะขอรับ!"

จางอี้ฉีร้องอืออาเหมือนคนเมา วิ่งชนเซ ชาติอีกก้าวเดียวจะถึงรถม้า ก็ล้มหน้าคะมำกับพื้นเสียก่อน มือลั่นระริกยื่นออกไปหมายจะคว้าชายเสื้อ ผู้คุ้มกันที่ยืนอยู่ใกล้สุด ไบหน้ามันขาวเผือด กล้ามเนื้อบิดกระตุก ดูบิดเบี้ยว อัปลักษณ์เป็นอย่างยิ่ง

อาจเป็นเพราะสารรูปที่น่าสะพรึงกลัวนี้ ม้าเทียมรถจึงตะกุกเข้า หกหน้าหกหลังร้องอย่างตกใจ เสียงดังโครม ตัวรถถึงกับพังครืนลงมา! ทั้ง ตัวรถแฉกรถหลุดกระจายออกเป็นชิ้นๆ กลบทับร่างจางอี้ฉีไว้ข้างใต้แทบมิด!

ฝุ่นดินฝุ่นไม้หายฟุ้งไปบ้างแล้ว แต่เหล่าผู้คุ้มกันยังคงยืนตะลึงอยู่กับ ที่ ปากอ้าตาค้างราวกับคนปัญญาอ่อน มองไบหน้าที่มีเลือดตกและเห็นชัด

ว่าสิ้นใจไปแล้วของเจ้านายอย่างงุนงง

ใช่ พวกมันต่างก็รู้ว่าฮูหยินใหญ่ นั้นดูร้ายน่ากลัว ส่วนนายท่านเองวันนี้ ก็ดูท่าจะเต็มสุราเข้าไปไม่น้อย ความกลัวจึงเพิ่มพูน พอได้ยินรายงาน อารามหวาดหวั่นจึงวิ่งอย่างรีบร้อนหลนลานไปบ้าง แต่ทว่า...โชนมาถึงรถม้าแล้วกลับไม่รี้งเท้า ยังพุ่งถลาเข้ามาชนเอาต่อๆ! เจ้ารถม้าคันนี้ก็แปลก เหตุโชนจึงเปราะบางเหมือนสร้างขึ้นจากกระดาษ กระดาษนิคกระเทือนหน่อยก็พังโครมเสียแล้ว!

เสียงดังโครมครามตรงหน้าประตูข้างใต้สร้างความตื่นตระหนกให้แก่เหล่านักเลงคุ่มเรือนหงซิวเจา (นางงามเพรียกหา) พวกมันพากันกรูเข้าห้อมล้อมผู้ที่อยู่ในที่เกิดเหตุด้วยสีหน้าขมขื่นซึ่งยังไม่สนใจสีหน้าที่ยังไม่คลายความหวาดผวาและคำอธิบายที่ฟังไม่รู้เรื่องของบรรดาผู้คุ้มกันของจางอี่ฉี ขณะที่กักตัวไว้ก็รีบส่งคนไปแจ้งความยังที่ว่าการเมืองฉางอัน

ชาวบ้านที่ทยอยมามุงดูไม่ทราบแม้แต่เนื้อหาของชายแก่พุ่งพลั่วที่ถูกรถม้าทับตายเป็นใคร เข้าใจแต่เพียงว่าเป็นนักเที่ยวที่โชคร้ายบาดชนคนหนึ่ง จึงชี้มือชี้ไม้วิพากษ์วิจารณ์กันอย่างออกรส

แต่คนในหงซิวเจามีใครบ้างที่ไม่รู้ จึงพากันแครงแครงดักงวลาอยู่ตี่ชุนนางตำแหน่งชื่ออวี๋ลือ* คนหนึ่งก็มาตายอยู่ที่หน้าประตู แล้วนี้จะอธิบายแก้ตัวกับทางการว่าอย่างไร

จางอี่ฉีได้กลายเป็นชุนนางคนแรกในประวัติศาสตร์ต่าถังที่ด้วยความกลัวภรรยาจะจับได้ว่าหนีมาเที่ยวคณิกาจึงลนลานตะกุกตะกายป็นนั้นรถม้า แต่โชคไม่ดีที่ไปทำให้ม้าตื่นตกใจ สุดท้ายต้องตายอย่างน่าอนาถใต้ซากรถ

ไม่มีใครรู้ว่าตอนที่มีนพยายามวิ่งเป็นครั้งสุดท้ายของชีวิต ยังมีหนุ่มน้อยอีกคนหนึ่งยืนลุ้นตัวโก่งอยู่เจียบๆ

วิธีการฆ่าโดยใช้ของแหลมคมแทงทะลุสมอง ก่อนตายเหยื่อจะยังมีช่วงเวลาลี้ๆ เหลืออยู่ สมัยขาดโพนในดินแดนแห่งทุ่งหญ้า หิงเซวียเคย

* คำว่า 'อวี๋ลือ' โดยทั่วไปหมายถึงผู้ตรวจตรา ส่วน 'ชื่ออวี๋ลือ' อาจเรียกได้ว่าผู้ตรวจการ เป็นยศชุนนางบุ๋นลำดับรองชั้นหกประจำสำนักตรวจการ (อวี๋ลือโถ) ซึ่งเป็นหน่วยงานส่วนกลางที่ทำหน้าที่ตรวจสอบประจำราชสำนัก

10 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

เห็นการฆ่าวัวป่าของนักดาบเผื่อนารยะมาแล้ว ลองทำเองก็หลายครั้ง แต่ นี่เป็นครั้งแรกที่มันทำกับคน มันเองก็ไม่ทราบว่ายี่ห้อที่สุภาพทรุดโทรม คนหนึ่งจะทนยืนหยัดได้นานสักเท่าไร? ถือเสียว่าเป็นการเล่นพนันสักเล็กน้อย ก็แล้วกัน ส่วนการทำให้ม้าตื่นตกใจและตัวรถม้ามีปัญหา นั้นมิใช่เรื่องยาก สำหรับมัน

"ไม่อาจประเมินความรักตัวกลัวตายของพวกขุนนางต่ำไปจริงๆ"

หลังจากยื่นมองซากรถม้ากองนั้นอยู่สักพัก หนึ่งเขวียกก็ถอนใจใช้ผ้าขาว ที่ถือติดมือเช็ดเหงื่อที่หน้าผาก ก่อนเร็นกายไปจากบริเวณนั้นอย่างเงิบเงียบ

นี่คือฉากประเดิมของการล่าสังหารเพื่อสังเวทความแค้นในฉางอัน หนึ่งเขวีย่อมต้องตื่นเต็นอยู่บ้าง แต่เรื่องที่ติดอยู่ในความคิดก็คือตอน จางอี่ฉีวิ่งออกมา บนตัวถึงกับสวมเสื้อด้วยาวตัวหนึ่ง บ่งบอกว่าแม้จะเป็น ช่วงเวลาคับขันเป็นตาย เจ้าขุนนางโง่ก็ยังไม่ยอมให้ใครได้เห็นร่างเปลือย ของตัวเอง ซ่างเป็นคนรักหน้าตาและศักดิ์ศรีเสียนี้กระไร เรียกได้ว่าเป็น แบบฉบับของผู้ที่มีศีลธรรมจรรยาสูงส่ง สมกับคำว่าเดรัจฉานในคราบ วิญญูชนโดยแท้

บัดนี้ผู้ดูแลทั้งหน้าตีกหลังตีกของเรือนหงษ์เจ้าล้วนนับทราบเหตุการณ์ กันถ้วนหน้า ดวงตามากมายหลายคู่พยายามสอดสายหาพิรุณหรือสิ่งผิดปกติ หนึ่งเขวียจึงเลือกที่จะไม่จากไปในทันที แต่กลับเดินเลียบริมธารตรงไปยัง เรือนของคณิกาที่คุ้นเคยกันอีกคนซึ่งสองสามวันนี้หยุดงานเพราะมีญาติมา หา แม่นางคนนั้นคงจะว่างจนเบื่อ พอเห็นมันมากก็ตั้งใจยิ่ง หนึ่งเขวียเองก็ เบิกบานใจ บั้นอ้อมเต็มหน้าพูดคุยจนน้ำลายแตกฟอง ต้องใช้ผ้าที่ดูเหมือน ขาวสะอาดแต่อันที่จริงเก็บซ่อนคราบเลือดเอาไว้เช็ดมุมปากเป็นครั้งคราว

ภายใต้ม่านคำของรัตติกาล สองนายบ่าวแห่งร้านเหล้าปี้ใจ (เรือนเขียน พู่กัน) นอนคุยกันบนเตียงถึงเหตุการณ์ที่เพิ่งเกิดขึ้นสดๆ ร้อนๆ ซ่างเตียง วางอ่างซึ่งมีเศษขี้เถ้าจากผ้าถูถูกเผา ควันและกลืนยังไม่จางดี

ซิงซิงซิงห่อตัวอยู่ในผ้าห่มอย่างมิดชิดดงามจากปลายเตียง

"ถ้านี่คือการสร้างสถานที่เกิดเหตุเท็จอย่างที่ท่านบอก โยต้องทำให้
ยุ่งยากถึงเพียงนี้ ไม่ทำให้ดูเหมือนว่ามันตายคาอกเสียเลยเล่า"

หญิงเซวี่ยขมวดคิ้วถามอย่างแปลกใจ

"เจ้ารู้ด้วยหรือว่าตายคาอกหมายถึงอะไร"

"ไม่รู้ แต่ตอนเด็ก ๆ เคยฟังท่านเล่านิทาน"

"เฮ้ ข้าเคยเล่านิทานแบบนี้ด้วยรี แต่เอาเถอะ ข้าคงลืมไปแล้ว ถ้า
หากจัดฉากให้เจ้าอ้วนนั้นตายคาอก ฮูหยินของมันมีหรือจะไม่เอาเรื่อง
ทำการร้องเรียนกล่าวหาเรือนหงซิวเจา ราชสำนักมีหรือจะไม่เข้ามาตรวจสอบ
และหากผู้เชี่ยวชาญในการสืบคดีของกรมราชทัณฑ์เข้ามาสอบสวน ข้าก็ไม่
ค่อยมั่นใจนักกว่าพวกมันจะมองไม่เห็นเส้นสนกลในอะไร ดังนั้นทางที่ดีคือ
ทำให้ที่ว่าการเมืองฉางอันเชื่อและรายงานว่าเป็นอุบัติเหตุ เช่นนี้ก็จะไม่ไป
กระตุ้นความสนใจของราชสำนัก...ที่สำคัญคือข้อสรุปนี้จะทำให้ที่ว่าการ
ปิดปากฮูหยินของจางอี่ฉีได้ เรื่องราวก็จะไม่บานปลายใหญ่โต"

ซังซังเงียบไปนาน ก่อนพูดเบาๆ อย่างเคอะเขิน

"ซิบซ้อไปหน่อย ข้าฟังไม่ค่อยจะเข้าใจ นายน้อย เรื่องที่ท่านคิดนี้
มากมายจริงๆ"

"หือ ดังนั้นเจ้าก็เลยไม่ยอมใช้สมองคิดอะไรเลยอย่างนั้นสิ"

ความรู้สึกลึกของหญิงเซวี่ยยามนี้ไม่ต่างจากหัวหน้าเจียนเท่าใดนัก นึก
แค้นใจเหล็กที่มีอาจหลอมเป็นเหล็กกล้าได้

"ไม่ใช้สมองนานๆ เข้าจะยิ่งโง่"

แต่มันก็ถูกตอกกลับอย่างเช่นทุกครั้ง

"ก็ข้าเป็นสาวใช้นี่ โง่โง่หน่อยก็เป็นเรื่องที่สมควร มิเช่นนั้นคนจะ
ชอบพูดกันหรือว่าสาวใช้หน้าโง่ สาวใช้หน้าโง่"

เมื่อจบด้วยคำพูด หญิงเซวี่ยก็เปลี่ยนเป็นถามอย่างกังวล

"วันนี้ต้องทำหน้าที่คนส่งข่าว เหนื่อยหรือไม่ ทางด้านจวนของคน
แซ่จางมีใครพบเห็นเจ้าหรือไม่"

"ไม่มี"

12 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

ซังซังตอบเสียงใส

ล่องเข้ายามศึกสังัด หนิงเซี่ยยังคงนอนจ้องเพดาน นึกอยู่ในใจว่าหากเจ้าค่าน้อยยังมีชีวิตอยู่ ย่อมไม่จำเป็นต้องให้ซังซังเสี่ยงอันตรายไปส่งข่าวที่จวนของจางอี่ฉี

การลอบสังหารในวันนี้แม้จะต้องใช้เวลาในการสืบเสาะและเตรียมการหลายวัน แต่เมื่อถึงเวลาลงมือจริงก็ได้ยุ่งยาก ต้องการสังหารขุนนางขุนบุนแกว่ ที่ปลอดภัยคุ้มกันเป็นเรื่องที่แสนจะง่ายตาย พอตะปูเสียบทะเลาะโลกศิระชะ จางอี่ฉีก็เท่ากับได้ตายไปแล้ว ย่อมไม่มีทางทิ้งสิ่งของใดๆ เอาไว้หรือหันได้เอ่ยปากกับผู้ใดจนเป็นผลร้ายมาถึงตัวมันได้อย่างเด็ดขาด

ส่วนชั้นตอนอื่นๆ ที่มันทำก็เพียงเพื่อให้ดูสมจริงสมจังว่าเป็นอุบัติเหตุ เพราะอย่างที่มีมันได้บอกซังซัง ทำให้ราชสำนักเชื่อว่าขุนนางชื่ออวี้อี้อตายในอุบัติเหตุย่อมเหมาะสมกว่า จะได้ไม่กระตุ้นให้เกิดความสงสัย

สำหรับความรู้สึกหลังฆ่าคนตาย มันไม่รู้สึกละอะไรเท่าไรหรอก เพราะชีวิตของมันในตำดั่งก็ประเดิมด้วยการเช่นฆ่าสังหารแล้ว จากนั้นมันก็เติบโตมากับการเช่นฆ่าสังหารอีกนับครั้งไม่ถ้วน คนที่มันสังหารมีมากมายนัก วิธีที่ใช้สังหารก็มีมาก ที่เยี่ยมโหดกว่า ได้กลิ่นคาวเลือดแรงกว่าในวันนี้ก็มีอยู่ไม่น้อย

ส่วนเรื่องที่ว่าฆ่าคนแล้วจะรู้สึกหวาดกลัวจับใจ คลื่นไส้อาเจียน หรือกระทั่งว่กลัวความผิดพิวัญญาณ เป็นไปได้ที่จะเกิดกับพวกหนอนตำราที่วันๆ จมอยู่กับตำรับตำราหรือโคลงฉันทกาพย์กลอน ทว่าสำหรับมัน แม้กำลังจะไปร่วมสอบคัดเลือกเข้าสถานศึกษา แต่จิตวิญญาณที่ฝังลึกอยู่ในกระดูกก็หาได้เป็นแบบเดียวกันกับพวกหนอนตำราไม่

มันคือนายพรานที่สามารถฆ่ายอดนายพราน คือโจรซีม้าที่สามารถฆ่ายอดโจรซีม้า มันเกิดมาเพื่อเป็นนักฆ่าอย่างแท้จริง

แต่คนที่ตายในวันนี้คือขุนนางชั้นผู้ใหญ่ของตำดั่ง คือเป้าความแค้นที่มีมันสั่งสมมาเป็นเวลาหลายปี นึกถึงภาพเลือดแดงฉานไหลนองจนแม่ทัพและดวงตาตื่นตะลึงแต่ปราศจากโทสะของพ่อบ้านชราากับเจ้าเด็กน้อยคนนั้น

แล้ว หนึ่งเซวียก็ยิ้มอย่างเบิกบานใจ รู้สึกว่าความอึดอัดคับแค้นใจในหัวอก ในที่สุดก็ลบหายไปได้เสียหนึ่ง

ตัวซังซังที่นอนอยู่ตรงปลายเท้าเจ้านายก็ยิ้มกริ่ม รู้ว่าวันนี้นายน้อย จะต้องอารมณ์ดีมากเป็นพิเศษ ดังนั้นจึงตัดสินใจรอให้นายน้อยสังหารศัตรู คู่แค้นทั้งหมดรวมถึงแม่ทัพชยาโหวคนนั้นให้สำเร็จก่อน จึงจะนำกล่องไม้ ที่ซ่อนไว้ใต้เตียงออกมา เชื่อว่าตอนนายน้อยได้เห็นกระดาษแผ่นนั้นอีกครั้ง อารมณ์จะต้องยิ่งดีกว่าตอนนี้อย่างแน่นอน

กล่องใบนั้นเก็บภาพลายอักษรที่ในช่วงหลายปีมานี้หนึ่งเซวียเขียนทิ้ง สะเปะสะปะแต่ซังซังเห็นว่ามันเลวอยู่หลายแผ่น รวมถึงแผ่นล่าสุดก็คือโคลง ไว้อาลัยที่เขียนขึ้นในคืนที่จิวเอ๋อร์ตาย ซึ่งหนึ่งเซวียเข้าใจว่าได้ถูกซังซังทิ้ง ลงขยะไปแล้ว

นั่งเสียบกันไปพักใหญ่ จู่ๆ หนึ่งเซวียก็ถอนใจเฮือก กล่าวด้วยน้ำเสียง ติดจะเสียดายอยู่บ้าง

"เมื่อคืนตอนฟังเจ้าแต่งโคลงบทนั้นก็รู้สึกว่ามีที่ใดไม่เหมาะสม แต่ วันนี้ตอนท่องต่อหน้าเจ้าเผ่าสารเลวนั้น กลับรู้สึกว่าที่มิที่มิไหลลื่นอย่างที่คิด"

ที่พูดถึงยอมเป็นโคลง 'เข้ามาจากไหน ต้องการเอาชีวิตเจ้า' ที่เน้น ใช้คำซ้ำซ้ำซาก ดูหยาบไม่พิถีพิถัน ให้ความรู้สึกไร้รสนิยม ลูไม่ได้แม้แต่ โคลงตกลงไปกษัตราตามท้องถนน เพียงแต่สองนายปาวที่เห็นได้ชัดว่าขาดพรสวรรค์ ทางด้านนี้ ตอนร่างขึ้นมาเมื่อคืนกลับรู้สึกว่าไฟเราจะไม่เลว

"เช่นนั้นข้าจะลองแก้ไขปรับปรุงดู"

ซังซังรับปากอย่างแข็งขัน

"นายน้อย ท่านจะไปฆ่าศัตรูรายที่สองเมื่อไหร่ ช่วยบอกล่วงหน้าด้วย นะ ข้ารับรองว่าจะแก้ไขให้เสร็จก่อนถึงวันนี้แน่นอน"

แก้ไขให้เสร็จก่อนกำหนดเส้นตายรี ทำไมฟังดูแล้วเหมือนกำลังเขียน บทประพันธ์อันยิ่งใหญ่อยู่เลยเล่า หนึ่งเซวียคิดในใจจ๋าๆ ก่อนตอบ

"ไม่ต้องรีบร้อน รายชื่อที่สองบนกระดาษดูจะมีความยุ่งยากอยู่เล็กน้อย"

14 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

รอนเรื่องของจางอี่ฉีเจียบก่อนแล้วค่อยว่ากัน อีกอย่าง ระยะเวลาเช้าจะต้องเตรียมตัวสอบเข้าสถานศึกษาแล้ว"

"ตอนอยู่เมืองเว่ย ท่านมักพร่าบ่นอยู่เสมอว่ากลัวว่ายังไม่ทันได้เริ่มต้น แก่แค่นั้น คนพวกนั้นก็จะมีชิ่งป่วยตายหรือไม้ก็แก่ตายไปเสียก่อน"

"แต่ในเมื่อรอมมาได้ตั้งสิบกว่าปีแล้ว เชื่อว่าท่านเข้าเทียบคงจะไม่ใจร้าย ถึงกับให้เวลาซ้ำอีกสักหลายสิบวันไม่ได้หรอกน่า"

การแก่แค่นั้นเปรียบตั้งงานก่อสร้างที่ต้องอาศัยส่วนประกอบหลายอย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อท่านเป็นเพียงคนธรรมดาสามัญ แต่เป้าหมายส่วนใหญ่ล้วนเป็นบุคคลระดับสูงของแคว้น งานก่อสร้างชิ้นนี้จึงทั้งใหญ่ทั้งซับซ้อนและมีอันตรายแอบแฝงอยู่ทุกฝีก้าว

หญิงเขวียไม่มีโชคช่วยตั้งเช่นพวกขุนนางบรรดาศักดิ์ ดังนั้นมันจะต้องเพิ่มความระมัดระวังรอบคอบ

หลังจากหมกตัวอยู่ในร้านได้สองวัน หญิงเขวียก็ออกไปเดินเตร็ดเตร่ในตลาดเพื่อฟังข่าวว่าในฉางอันเกิดเรื่องน่าสนใจอะไรบ้าง แล้วก็พบว่าการตายของจางอี่ฉีมิได้ก่อให้เกิดคลื่นลมอะไรมากมายนัก มีเพียงเสียงซุบซิบนิินทาและเสียงหัวเราะเยาะในหมู่พวกชาวบ้านเท่านั้น ส่วนใหญ่แล้วก็วิพากษ์วิจารณ์เอียงไปในทางที่เชื่อว่าการตายของขุนนางชื่ออวี้อี้จะต้องเกี่ยวข้องกับความกลัวภรรยาและความโชคร้ายอย่างแน่นอน

เป็นไปตามที่หญิงเขวียคาด ชูหยินผู้ดูร้ายใจถึงของจางอี่ฉีบัดนี้ยังคงอาละวาดอยู่ที่ที่ว่าการเมืองฉางอันอย่างไม่ยอมเลิกรา ส่วนทางเรือนหงชิวเจาก็แค่ปิดกิจการไปหนึ่งวันแล้วเปิดใหม่ บ่งบอกว่าแม้ทางที่ว่าการจะยังไม่สรุปสาเหตุของการตายอย่างแน่ชัด แต่โดยพื้นฐานแล้วทุกคนล้วนยอมรับว่าการตายของจางอี่ฉีไม่มีลึกลับคมในใต้อะไร ทั้งสิ้น

ถึงวันที่สาม หญิงเขวียก็บอกกับตัวเองว่าได้เวลาไปเยือนเรือนหงชิวเจาแล้ว การหาหนัสนานเกินไปอาจจะเป็นพิรุณให้คนในนั้นสงสัยเอาได้

คราวนี้หญิงเขวียพาซังซังไปด้วย ซังซังม้วนผมขึ้นซ่อนไว้ในหมวก เปลี่ยนเป็นสวมชุดเก่าๆ ของเจ้านายซึ่งตัดเย็บขึ้นจากผ้าเนื้อหยาบ ไม่ต้อง

ทำการปลอมแปลงโฉม อาศัยใบหน้าดำคล้ำและเค้าหน้าที่แสนจะธรรมดา มองอย่างไรก็เหมือนกับเด็กชายรับใช้ทั่วไป

"วันนี้ฝนไม่ตก จะพกเอาไปทำไมให้สะดุดตา"

หญิงเซวียชี้ร่มดำที่ซังซังสะพายไว้ด้านหลัง

ซังซังส่ายหน้า ยืนกรานจะทำตามความคิดของตัวเอง หญิงเซวียก็ไม่ว่าอะไร ทราบว่านางยังกังวลใจเรื่องการตายของจางอี้ฉี นำร่มดำไปด้วย จะทำให้รู้สึกอุ่นใจขึ้น

แต่คิดไม่ถึง ขณะก้าวออกจากร้าน ทั้งสองก็ถูกคนกลุ่มหนึ่งเข้าขวางไว้ ทั้งหมดล้วนเป็นชายฉกรรจ์ร่างกำยำล่ำสัน แต่ละคนเปิดอกเสื้อหรือทำแสงตะวันแรงกล้า เผยกล้ามเนื้อเป็นมัดและขนหน่ออกอีกสองสามเส้น ใต้ต้นไม้ใหญ่ที่อยู่ห่างออกไปยืนไว้ด้วยมือปราบเมืองฉางอันสองคน ทั้งๆ ที่เห็นว่ามีคนกำลังจะก่อเรื่องแต่กลับยืนมองเฉย เห็นได้ชัดว่าการประกาศศักดิ์ของชายฉกรรจ์กลุ่มนี้ได้รับความเห็นชอบจากทางการแล้ว

ใบหน้าซังซังฉายแววตื่นตัว มือขวาเอื้อมไปด้านหลังคว้าจับคนร่มาเอาไว้แน่น หญิงเซวียกลับยังนิ่งเฉย ตามองไปที่มือปราบใต้ต้นไม้ เมื่อสังเกตเห็นว่ามิได้พกโซ่ตรวนมาก็เดาออกถึงสาเหตุการมาของชายฉกรรจ์กลุ่มนี้

หนึ่งในนั้นท่าทางน่าจะเป็นหัวหน้า อายุประมาณสามสิบ มันมิได้กราดเข้ามาแผดเสียงตะคอกตำหนิหรือสั่งให้ลูกน้องบุกเข้าทุบทำลายข้าวของในร้านอย่างที่พวกนักเลงมักทำกัน แต่กลับคารวะหญิงเซวียอย่างมีมารยาท ถามเสียงสุภาพว่า

"ท่านก็คือเจ้าแก่น้อยไซหรือไม๊ เมื่อสองสามวันก่อนข้าเคยมาที่นี่แล้ว ครั้งหนึ่ง แต่เสียดายที่ท่านไม่อยู่ จึงไม่สามารถพูดคุยกันได้"

หญิงเซวียหันไปมองซังซัง อ้าปากจะถามก็นึกขึ้นได้ว่านางเคยบอกกับตนแล้ว จึงหันกลับมาถาม

"ไม่ทราบว่ามีชายท่านนี้มีอันใดจะชี้แนะ"

"เชื่อว่าเจ้าแก่น้อยคงจะรู้แล้วว่าเพราะเหตุใดในซอยสี่สิบเจ็ดจึงมีท่านเพียงคนเดียวที่เปิดร้านอยู่"

16 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

ชายฉกรรจ์คนนั้นเกริ่นแล้วยื่นข้อเสนออย่างไม่อ้อมค้อม

"ข้ายินดีควักเงินสองร้อยตำลึงซื้อขาดสัญญาเช่าของท่าน ให้นำท่านไปหาร้านเช่าใหม่ หากค่าเช่าใหม่สูงกว่าที่เราให้ ท่านสามารถบอกกล่าว ถ้าจำนวนเงินสมเหตุสมผล พวกเรายินดีชดเชยให้ แต่พวกเราไม่มีคำร้องขอเพียงหนึ่งข้อ นั่นคือ...ขอให้ท่านรีบย้ายออกไปโดยเร็วที่สุด"

ข้อเสนอนี้ไม่เลวเลยจริงๆ หนึ่งเขวียมองชายตรงหน้าอย่างสุดแสนประทับใจ คิดว่าฉางอันไม่เสียที่เป็นดินแดนยิ่งใหญ่เกรียงไกรใต้ฝ่าพระบาทของโอรสสวรรค์ แม้แต่พวกไล่ที่ก็ยังมีมาดน่าทึ่ง ไม่เหมือนกับนักเลงกักขฬะทั่วไป

บทที่ 2

ลำไผ่กลวง ดังสองด้าน*

หนึ่งเซวียกล่าวอย่างจริงจัง

"พี่ชาย ข้ายอมรับว่าข้อเสนอของท่านดีเยี่ยมจริงๆ"

ชายคนนั้นยิ้มกว้างพลางตอบว่า

"ข้าช่วยทำงานให้ทางการ วิธีการที่ใช้ย่อมต้องตั้งตามยุติธรรม ถ้าแกน้อย บอกกับท่านตรงๆ ราชสำนักไม่ขาดแคลนเงินทอง ข้าก็ได้กินส่วนต่างจากท่านมากเกินไป ขอเพียงท่านยอมย้าย เรื่องราคายังเจรจาต่อรองกันได้สรุปว่าท่านได้ประโยชน์ ข้าได้ประโยชน์ ทุกคนได้ประโยชน์"

ต้องบอกว่าราคาที่ฝ่ายตรงข้ามเสนอมาสูงกว่าราคายุติธรรมเสียอีก หากหนึ่งเซวียปิดร้านยอมย้าย ไม่เพียงไม่ขาดทุน ยังถึงกับมีกำไรอีกด้วยแน่นอนมันรู้ว่าร้านนี้คือไฟโบรหนึ่งที่เจ้าของที่ดินถือไว้ในมือ แม้แต่จะต่ำแต่คงจะเพิ่มความมั่นใจให้เจ้าของที่ดินอยู่หลายส่วนเวลาเจรจาต่อรองมิเช่นนั้นแล้วไฟแต่มีต่ำไปนี้คงไม่มีราคาค้างวัดถึงเพียงนี้

หนึ่งเซวียเหลือบมองซังซัง อยากรู้ว่านางจะมีความคิดเห็นอย่างไร ปรากฏว่าใบหน้าคำกล่าวนั้นกลับราบเรียบไร้อารมณ์ ดูไม่ออกว่าเห็นชอบหรือ

* มาจากสำนวน 'เคาะกระบอกไม้ไผ่' ซึ่งหมายถึงการต้มตุ๋น ชูเชิญ หรือหาประโยชน์จากจุดอ่อนของผู้อื่น

18 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

คัดค้าน

ในใจหญิงเซวียอยากรับข้อเสนอ แต่เมื่อนึกย้อนไปถึงวันแรกที่เปิดร้านกับเจ้าของที่ดินวัยกลางคนที่เอวห้อยกระบี่ไว้เล่มหนึ่ง ก็รู้สึกว่่าเรื่องนี้ม่ีปริศนาให้ขบคิด

ชายคนนั้นเห็นหญิงเซวียยังล้งเล็กร่งเร้า

"เถ้าแก่น้อย จะตกลงหรือไม่ตกลง ท่านบอกขำมาลั้กคำเถอะ"

หญิงเซวียขยับเข้าไปใกล้ ลดเสียงเบาถาอย่างยืมแยม

"พี่ชาย ขำมาจากเมืองเล็ก ๆ มิได้ยากจะมีเรื่องขัดแย้งกับท่าน แต่แค่อยากรู้ว่าหากขำไม่ตกลง ท่านคิดจะทำอย่างไรต่อไป"

คำพูดเช่นนี้หากออกจากปากเถ้าแก่อ้วนพุงพลุ้ย ชายคนนั้นคงจะเข้าใจว่าถูกทำทาย ปานนี้คงตัวต้วฝ้ามือซัดโครมออกไปแล้ว แต่หญิงเซวียไซดตติตรงที่เป็นหนุ่มน้อยหน้าอ่อน ท่าทีก็นอบน้อมถ่อมตัว มันจึงอึ้งไปเล็กน้อย ก่อนตอบอย่างตรงไปตรงมาว่า

"หน้าร้านท่านก็คงจะถูกคนเข็นขยะมาเททิ้ง ตกตึกถูกปากก่อนอิฐใส่ แล้วถ้าทุกคนถูกเร่งรัดมาจนหนึ่งไม่ติด ป่อน้ำหลังบ้านท่านก็อาจจะเต็มไปด้วยชีโคลนอีกด้วย เถ้าแก่น้อย ท่านก็รู้ว่าพวกเราอาศัยทำงานแบบนี้เลี้ยงปากเลี้ยงท้อง"

ได้ยินคำตอบหญิงเซวียก็นิ่งอึ้ง นึกปลงในใจว่าถ้าหากบนนภารাত্রีของต้าถังมีพระจันทร์ จะต้องส่องต้องร่างคนในยุคปัจจุบันอยู่แน่ๆ ถึงได้เกิดเป็นเงาขึ้นมาในยุคนี้ เพราะนักเลงในยุคนี้กับยุคปัจจุบันหาได้มีอันใดแตกต่างกันไม่

ชายฉกรรจ์ที่ยกพวกมาปิดล้อมเห็นได้ชัดว่่าเป็นพวกนักเลงที่คร่ำหวอดในวงการ ยิ่งกว่านั้นพวกมันยังเป็นมือเท้าให้กับที่ว่าการเมืองฉางอันและกองขนส่งของกรมทะเบียนราษฎรอีกด้วย หญิงเซวียรู้ดีว่่าแม้หัวหน้าพวกมันจะพูดจาโน้มหน้าว่่าเกลี้ยกล่อมอย่างสุภาพ แต่หากตนยืนกรานไม่ยอมย້ายจริง ๆ ใครจะรู้ว่าพวกมันจะใช้วิธีการสกปรกอะไรบ้าง ต้องเป็นศัตรูกับพวกนักเลงนั้นมิใช่เรื่องน่ากลัว จุดสำคัญอยู่ที่ตนเพิ่งจะฆ่าจางอิ้นตายไปหยกๆ และ

อีกเพียงยี่สิบกว่าวันก็จะต้องไปสอบเข้าสถานศึกษา มันไม่ยากให้เกิดเรื่องหรือปัญหาในระหว่างนี้ จึงช่วยไม่ได้ที่จะนึกหวนไหวไปกับข้อเสนอของฝ่ายตรงข้ามอยู่บ้าง

ขณะจะอ้าปาก เสียงฝีเท้าคนจำนวนมากพลันดังขึ้นจากอีกด้านหนึ่งของซอย ตามมาด้วยเสียงแหลมเล็กกราดกรี้ยว คำพูดก็เต็มไปด้วยความดูร้ายอหังการอย่างไม่หวั่นเกรงใครหน้าไหนทั้งสิ้น

"เทชยะ ปาก่อนอิฐู เทชีโคลนลงบ่อน้ำในซอยสี่สิบเจ็ดเนี่ยนะ เฮอะ! เศษอะไรอย่างพวกเจ้ามีความกล้ารึ หรือไม่ยากจะมีมือเท้าอยู่ครบแล้ว"

ชายฉกรรจ์สวมใส่เสื้อเขียวกางเกงเขียวรองเท้าเขียวกลุ่มหนึ่งเดินยกพวกกันเข้ามา คนพูดคือเวียว ตาเวียว เสียงเล็ก แม้แต่รูปร่างก็ผอมบางจนเสื้อเขียวบนตัวเหมือนกับผ้าที่แขวนอยู่บนราวไม้ ปล่อยให้ตามแรงลม เมื่อเดินนำมาถึง สิ่งแรกที่ทำคือคารวะหนึ่งเซวีย จากนั้นหันไปมองชายฉกรรจ์กลุ่มแรก กล่าวชมชู้ว่า

"พวกอันธพาลกระจอกๆ ในเขตนครใต้ถึงกับกล้าเลียนแบบผู้อื่นมาไล่ที่คน ไม่กลัวว่าบิดาจะหักแขนหักขาพวกเจ้าทั้งรึ!"

ชายที่ยื่นข้อเสนอให้หนึ่งเซวียดู่นระย้อยอย่างเห็นได้ชัด แต่หลังจากเหลือบมองมือปราบสองคนที่ไต่ต้นไ้มก็ยี่ดอกรขึ้นใหม่ กล่าวเสียงเย็นชา

"ฉิชื่อเหยีย (นายท่านสี่แซ่ฉิ) คำพูดนี้ต้องว่ากล่าวกันให้ชัดเจน ที่พวกเราไม่ทำเรื่องพวกนั้นไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องกล้าไม่กล้า แต่เพราะรู้สึกว่ามันเป็นเรื่องสกปรกต่างหาก ในเมื่อเจ้าแก่น้อยท่านนี้เป็นคนมีเหตุผล ทำไมข้าจะต้องทำเช่นนั้น"

ฉิชื่อเหยียยืนฟังด้วยท่าแห่งนรุษจุมขึ้นฟ้า พอฟังจบก็ถ่มน้ำลายใส่เท้าฝ่ายตรงข้าม

"เพี้ย! กู้เสี่ยวฉงยง หุบปากสุนัขให้ข้าเดี๋ยวนี้! ถ้าหากที่นี้ไม่ใช่ที่ดินของพี่ใหญ่ข้า อันธพาลอย่างพวกเจ้าจะมาเสแสร้งทำตัวเป็นหนอนตำราอยู่รึ!"

กู้เสี่ยวฉงยงถูกคำก็ตะเบ็งเสียงลั่น

"ไว้วายอะไรของเจ้า หนึ่งขำมิได้ใช้ดาบ สองขำมิได้ใช้กระบอง แต่

20 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

กำลังเจรจการค้ากับเจ้าแกน้อยอย่างเรียบร้อย ร้อยๆ ข้าจะใช้เงินซื้อสัญญาเช่าจากเจ้าแกน้อย หรือว่านี่ก็ได้ ถ้าเจ้าว่าทำแบบนี้ผิดกฎหมายข้อใดของตำถั่ง เช่นนั้นพวกเราไปฟ้องร้องกันที่ว่าการเลยสิ!"

ฉิชื่อเหี้ยร้องเพี้ย หันมาคารวะหญิงเขวียอีกครั้ง กล่าวว่

"เจ้าแกน้อย ท่านยอมเปิดร้านที่นี้นับว่าให้เกียรติพวกเราพี่น้องทั้งสามพันคนแล้ว โปรดวางใจเปิดร้านทำการค้าต่อไปเถิด หากมันผู้ใดไม่ออกลูกนัยน์ตากล้ามารบกวนท่าน ข้าชื่อเหี้ย (นายท่านลี) จะตัดศีรษะมันมาขอขมาท่านเอง"

เห็นทั้งสองฝ่ายเผชิญหน้ามีท่าทีจะทำจะลูกกลมไปใหญ่โต หญิงเขวียภายนอกทำเป็นรื้อนกร้อนใจ แต่ในใจกลับมิได้วิตกกังวล ทั้งยังสนใจอยากดูว่าพวกนักเลงในเมืองฉางอันจัดการเรื่องราวกันอย่างไรบ้าง ไม่นานให้หลังก็พอดูออกว่าชายวัยกลางคนที่ให้ตนเช่าร้านนั้นมีฐานะสูงส่งไม่ธรรมดาในแวดวงนักเลง ทางการใช้อันธพาลออกหน้ากระทำเรื่องแทนก็ยังยุ่งยากไม่น้อย ขณะที่มันกำลังทำตัวเป็นผู้ชมอยู่วงนอก รออยู่ว่าเมื่อไหร่ทั้งสองฝ่ายจะลงมือต่อต่อกันสักที คิดไม่ถึงว่าฝ่ายมาทีหลังจะโยนปัญหามาให้ จึงโบกมือโบกไม้กล่าวว่า

"ฉิชื่อเหี้ย ก่อนหน้านี้แม้ข้าจะรู้สึกซาบซึ้งใจที่เจ้าของที่ดินได้ยกเว้นค่าเช่าให้สามเดือน แต่เฮ้อ การค้าก็ช่างซบเซา หน้าชาวันนี้ท่านก็เสีย...เอ้อ ท่านก็เปิดราคาได้ไม่เลวเลยจริงๆ"

ยามเจรจต่อรองการค้าอย่าพูดจนหมดเปลือก ดั่งนั้นพูดถึงตรงนี้มันก็หยุดไม่พูดต่อ กู้เสี่ยวฉงยั้งจับก็ยิ้มแป้น มองฉิชื่อเหี้ยอย่างต่อเนื่อง

"ชื่อเหี้ย ได้ยินชัดเจนหรือไม่ คำพูดนี้เป็นเจ้าแกน้อยพูดออกมาเองนา"

ฉิชื่อเหี้ยแค้นเสียวออกทางจมูก หันมาถามหญิงเขวียว่

"มันเสนอราคาให้ท่านเท่าไร"

"สองร้อยตำลึง"

หญิงเขวียชูสองนิ้วแล้วรีบกล่าวเสริม

"หากค่าเช่าร้านใหม่แพงกว่าที่นี้ ท่านก็ยังรับปากว่าจะชดเชยให้"

จีซื่อเหยียฆ่าเลื่องทางตามองหนึ่งเซวีย ออยากด่าหนุ่มหน้าอ่อนนี้ แต่ ก็กลัวมันจะไปเข้ากับอีกฝ่าย จึงได้แต่ชี้พื้นได้ฝ่าเท้ากล่าวเห็บแหมกับพื้นหิน แผลนนั้นว่า

"สองร้อยตำลึงรี ในเมืองฉางอันมีราคาที่ยุติธรรมแบบนี้ด้วยรี อ้อมีลิ หน่าซ้ายังอยู่ที่ซอยสี่สิบเจ็ดนี้ด้วย! เพราะอะไรนะรี ก็เพราะพี่ใหญ่ซ้ามีคุณธรรม น้ำใจ ปกป้องเค้าแก่ร้านทุกคนในซอยนี้ละสิ! ส่วนไอ้พวกนักเลงกระจอกๆ จากนครใต้ไม่รู้จะทำอย่างไร ก็เลยให้ราคาเสียสูงลิบ สุดท้ายแล้วเป็นอย่างไร เล่า ไอ้พวกเค้าแก่สารเลวเหล่านั้นต่างก็คว่ำเงินสะบัดก้นเนาเหม็นหายหัว ไปกันหมด มารดามันเถอะ!"

กู่เสี่ยวฉงยรับฟังด้วยสีหน้ากระอักกระอ่วน

ว่าไปแล้วซอยนี้มีปัญหายึดเยื่อกันมาเกือบครึ่งปีแล้ว ทะเลาะกันไป ทะเลาะกันมา ผู้ที่อยู่เบื้องหลังทั้งสองฝ่ายต่างก็บันดาลโทสะจนถึงขั้น ไม่สนใจกำไรขาดทุนอีกต่อไป ไม่ว่าจะอย่างไรก็ต้องแย่งซอยนี้มาให้ได้ ที่ว่าการ ไม่สามารถออกหน้าตราบฯ และพวกนักเลงจากเขตนครใต้ที่เรียกใช้ก็ไม่กล้า ลงมือลงไม้กับผู้เช่าอันจะเป็นการล่วงเกินเจ้าของที่ดิน สุดท้ายจึงทำได้แค่ ใช้เงินมาเปิดทาง เค้าแก่ร้านบางคนพอได้กำไรก็ไป บางคนไม่กล้าล่วงเกิน ทั้งสองฝ่าย ยอมเปลี่ยนมือร้านทั้งที่ขาดทุน

หนึ่งเซวียรับฟังกลางคิดในใจว่าแทนที่เจ้าของที่ดินจะจัดการเรื่องราว แบบนี้ มีผู้ชายที่ให้กับที่ว่าการไปเลยจะดีกว่า ยกเว้นว่าคนผู้นี้คิดแทน เค้าแก่ร้านพวกนั้นจริงๆ ก็สมควรแล้วที่จะยกย่องว่าเป็นผู้มีคุณธรรมน้ำใจ

จีซื่อเหยียมองหนึ่งเซวียอย่างเอ็นช่า ใจจริงนึกอยากจะทำอะไร แต่ ตัดขาดที่คำกำชับของพี่ใหญ่ จำต้องข่มกลืนกล่าวเสียงดังว่า

"พวกมันจ่ายให้ท่านสองร้อยตำลึงใช่หรือไม่ เช่นนั้นพวกเราจะยกค่าเช่า ให้ท่านหนึ่งปี! ทั้งยังจะดูแลรักษาความปลอดภัยให้โดยไม่คิดเงินด้วย!"

กู่เสี่ยวฉงยมองตาค้าง โวยวายขึ้นมาทันที

"ชื่อเหยีย มีคนทำการค้ากันแบบนี้ด้วยหรือ ท่านทำแบบนี้ไม่ตรงไป ตรงมาเอาเสียเลย!"

22 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

ฉิชื่อเหยียตะคอกลั่น

"ตรงไปตรงมามารดาเจ้านะลิ! พวกเจ้าคิดจะซุบที่ดินของพีใหญ่ข้า
ข้ายังจะต้องตรงไปตรงมาอันใดกับพวกเจ้า!"

กู่เสี่ยวฉยงถูกตำหนิหน้าแดงก่ำ หันมากัดฟันยื่นข้อเสนอกับหนิงเซวีย
อีกครั้ง

"พูดคำเดียว! ห้าร้อยตำลึง! บอกกับท่านตามตรง ข้าถึงกับต้องเอา
เงินค่าจ้างที่ได้รับของสองร้านก่อนหน้ารวมสมทบเข้าไปด้วย สูงกว่านี้ข้าควัก
ให้ไม่ไหวแล้วจริงๆ"

ฉิชื่อเหยียแค้นหัวเราะพลางกล่าวประชด

"เฮอะ ช่งเถี่ยโถวสอนลูกน้องออกมาได้แค่นี้เองรี จะทำการค้าต้อง
ใจใหญ่ อย่าตระหนี่ถี่เหนียว ให้บิดาสอนเจ้าเองดีกว่าว่าควรเปิดราคา
อย่างไร"

พูดจบก็ขีดหน้ายึดดอกพอมแห่งพูดเสียงดังฟังชัดว่า

"เถ้าแก่น้อย ตราบใดที่ท่านยังเปิดร้านอยู่ในชอยสี่สิบเจ็ดนี้ ขอเพียง
ข้าฉิชื่อเหยียยังมีชีวิตอยู่ จะไม่มีใครกล้ามาเก็บค่า..."

คำว่าเขายังไม่ทันออกจากปาก หนิงเซวียก็รีบโบกมือห้าม ยิ้มพลาง
ถามว่า

"ชื่อเหยีย เมื่อสักครู่ท่านบอกว่ายกค่าเช่าให้หนึ่งปีใช่หรือไม่"

ฉิชื่อเหยียตอบอย่างงงวย

"ใช่"

"เช่นนั้นข้าตกลง"

หนิงเซวียหันไปคารวะกู่เสี่ยวฉยงรวมถึงชายฉกรรจ์ที่ร่างกายบึกบึน
กำยำเหล่านั้น กล่าวอย่างยิ้มแย้มว่า

"ต้องขอโทษจริงๆ ร้านนี้ข้าวางแผนจะเปิดต่อไป เชิญทุกท่านกลับไป
เถอะ"

ไต้ยิ่นเซินนี้พวกกู่เสี่ยวฉยงต่างก็ตกตะลึง เพราะฉิชื่อเหยียกำลังจะเปิด
ราคาแพงลิบลัว ซึ่งเท่ากับยกร้านนี้ให้เปล่าๆ แต่ทำไมหนิงเซวียทั้งๆ ที่รู้

กลับชิงรับข้อเสนอแรกเสียก่อน

จีชื้อเหยียเองก็ยื่นงไปครั้งก่อนวัน สี่หน้าจึงค่อยๆ เปลี่ยนเป็น เครื่องขริมขึ้นมา ประคองมือคารวะหนึ่งเขยียอย่างจริงจัง น้ำเสียงที่กล่าว ดังกังวานหนักแน่น

"เก้าแก่น้อย แม้ท่านจะยังอายุน้อย แต่กระทำเรื่องราวองอาจยึดมั่น ในความถูกต้อง ขอบอกต่อท่านว่านับจากนี้หากมีปัญหอะไร ท่านสามารถ ประกาศซื้อข้าออกไปได้โดยไม่ต้องเกรงใจ เขตอื่นนั้นข้าไม่พูดถึง แต่เขต นครตะวันออกนี้เชิญท่านวางอำนาจบาตรใหญ่ได้ตามใจชอบ!"

กู่เสี่ยวฉงหลังจากหายตกตะลึงก็มองหนึ่งเขยียกับจีชื้อเหยียสลับกันไปมา ในใจนึกถึงคำตำราดเกี้ยวของช่งเถี่ยโถวก่อนจากมา คิดถึงรอย ฝ่ามือของพีใหญ่ของพีใหญ่ที่อยู่บนหน้าของพีใหญ่ คิดถึงกำหนดเส้นตาย ที่ผู้หนุนหลังของพีใหญ่ของพีใหญ่สั่งมา จึงอดหันไปมองมือปราบสองคนที่ ยืนอยู่ใต้ต้นไม้มิได้

วันนี้เหล่านักเลงอันธพาลมารวมตัวกันอยู่ในซอยสี่สิบเจ็ด แม้การปะทะ กันด้วยฝ่าปากจะยังไม่กลายเป็นการปะทะกันด้วยกำลัง แต่ตั้งแต่ต้นจนถึง บัดนี้ มือปราบทั้งสองกลับทำเหมือนไม่รู้ไม่เห็นไม่เข้ามาถามไถ่เลยแม้แต่น้อย จนกระทั่งกู่เสี่ยวฉงส่งสายตาขอร้องจึงกระแอมเบาๆ แล้วเดินสายอาดๆ มือ กุมดาบตรงเข้ามาที่ร้าน

จีชื้อเหยียเห็นมือปราบทั้งสองจะสอดมือ ไม่ทราบว่าเป็นใจคิดถึงเรื่อง ไตขึ้นมา ดวงตาฉายแววเดือดดาลขึ้นทันที กล่าวกับหนึ่งเขยียเสียงเย็นเยียบ

"เก้าแก่น้อย เมื่อตะกี้ข้าบอกว่าเขตนครตะวันออกยกให้ท่านวางอำนาจ บาตรใหญ่ได้ตามใจชอบใช่หรือไม่"

ไม่ทราบเป็นเพราะเหตุใด หนึ่งเขยียจึงเลือกที่จะเอ่ยปากตอบรับไป จีชื้อเหยียแค้นเสียงหัวร่อแล้วกล่าวว่า

"เช่นนี้วันนี้ข้าจะวางอำนาจบาตรใหญ่ให้ท่านดูเป็นตัวอย่าง"

"นี่ พวกเจ้ามาสูมหิวกันอยู่ที่นี้ทำไม คิดจะก่อความวุ่นวายรี"

สองมือปราบเดินมาถึงก็ตวาดถามเสียงดัง

24 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

"ใช่"

ฉิชื่อเหยียดบเสียงราบเรียบ จากนั้นโบกมือให้สัญญาณ

"ข้าอยากก่อความวุ่นวาย มีหน้าซำยังวุ่นวายมากเท่าไรยิ่งดี เอ้าพี่น้องทั้งหลาย เข้าไปทักทายพี่ๆ มือปราบกันหน่อย"

จบคำ ชายฉกรรจ์ที่ทั้งเนื้อทั้งตัวมีแต่สีเขียวกลุ่มนั้นก็แผดเสียงคำรามกรูกันเข้าไป มีทราบว่าเป็นผู้ใดเหวี่ยงหมัดแรก แต่จะสนใจไปใย เพราะอดีตเจ้าตมมา หมัดและเท้าจำนวนนับไม่ถ้วนก็ระดมใส่มือปราบทั้งสองราวกับพิรุณกระหน่ำ มือปราบทั้งสองหลังตวาดถามเสียงกร้าว ยังไม่ทันจะชักดาบก็ถูกต่อเยาะลั่นหน้าคว่ำ โคนรุมจนหัวร้างข้างแตก ต้องนอนเอามือกุมศีรษะกิ้งหอยไปมาบนพื้น ไหนเลยจะกล้ากันค่าใครอีก กระทั่งว่าดาบประจำตำแหน่งก็ไม่ทราบว่าจะกระเด็นไปทางไหนแล้ว

หญิงเขวียแรกู้สึกประทับใจกับมารยาทของพวกนักเลงในเมืองฉางอัน แต่พอเห็นดาบของมือปราบสองเล่มถูกโยนละลือออกมาจากกลุ่มคน จึงค่อยรู้ว่านักเลงพวกนี้ยามจะโหดก็โหดได้ตั้งใจจริงๆ ถึงกับกล้าต่อยตีคนของทางการ!

มันมองกลุ่มคนที่ตะลุมบอนกันอยู่หน้าร้าน มองมือปราบสองคนที่คลุกฝุ่นเลือดอาบ ก็ถึงกับตกตะลึงพูดอะไรไม่ออก ส่วนผู้เลี้ยววงกกับพวกสีหน้ายิ่งแปลกจนบรรยายไม่ถูก

นับตั้งแต่เข้ามามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องเวนคืนที่ดินในซอยสี่สิบเจ็ด พวกมันไม่เคยเผชิญหน้ากับอิทธิพลของเจ้าของที่ดินอย่างแท้จริง บัดนี้จึงค่อยรู้ว่าฝ่ายตรงข้ามกำเริบเลิບสานเพียงไร

"เฮลละ หยุดได้"

ในที่สุดฉิชื่อเหยียดที่ตลอดเวลาออกดอกฮินดูด้วยสายตาเป็นซากก็เอ่ยปากสั่ง เหล่าชายฉกรรจ์ในชุดเขียวจึงหยุดมือถอยออกมา ฉิชื่อเหยียดเดินไปหยุดอยู่ข้างๆ มือปราบที่นอนเจ็บอยู่บนพื้น ชูส่าทับเสียงห้วน

"ในเมื่อกล้าลอบทำร้ายพี่น้องข้าจนตาย ก็อย่าตำหนิที่ข้าลงมือโดยไม่เกรงใจ"

มือปราบที่ดูแล้วอายุยังน้อยถลึงตาใส่มัน กล่าวอย่างเคียดแค้น
 "กล้าทำร้ายมือปราบ พวกเจ้าก็รอหัวตัวเองหลุดจากบ่าก็แล้วกัน"
 หนึ่งเขวียู้สึกลับประทับใจยิ่ง คนฉวางอันช่างมีจิตใจห้าวหาญเด็ดเดี่ยว
 ดีแท้ แม้แต่มือปราบตัวเล็กๆ ตกอยู่ในสถานการณ์เช่นนี้ยังคงแสดงท่าที
 แข็งกร้าว

ฉีชื่อเหยียลงนั่งยองๆ ตบแก้มอีกฝ่ายอย่างสปรประมาท

"อย่าเอาคำพูดนี้มาขู่ข้า พวกเราทุกคนล้วนเป็นสุนัขที่บรรดาใต้เท้า
 ทั้งหลายเลี้ยงไว้ สุนัขอย่างพวกเจ้าก็แค่สวมเสื้อผ้ามากกว่าพวกข้าหนึ่งชั้น
 แน่นนอน เสื้อผ้าของพวกเจ้าราคาแพงยิ่ง เออะอะจะให้ข้าทิ้งนั้นย่อมมีกล้า
 แต่เจ้าคิดว่าใต้เท้าเหล่านั้นจะสนใจเรื่องขี้นี้ปะตี้อย่างเช่นเรื่องสุนัขกัดกันรึ"

พูดจบก็ลุกขึ้นคารวะอำลาหนึ่งเขวีย จากนั้นเดินวางท่าเชิงโชนำลูกน้อง
 จากไป กู้อีเสื้อวงยงกับพวกยืนจับกลุ่มหารื้อกันสักครู่ก็เข้ามาพยุ่งมือปราบ
 ทั้งสองที่หัวร้างข้างแตกจากไปเช่นกัน ไม่มีใครกล้าเหลือบมองหนึ่งเขวียสอง
 นายบ่าวแม้แต่แวบเดียว เพราะทุกคนเข้าใจดี ในเมื่อฉีชื่อเหยียได้ประกาศ
 ชัดเจนแล้ว เช่นนั้นก่อนที่จะสยบความถือดีหรือสังหารฝ่ายตรงข้ามได้สำเร็จ
 การข่มขู่หนึ่งเขวียนอกจากจะทำให้พวกตนดูต่ำช้าและจิตใจคับแคบแล้ว ยัง
 ไม่เกิดประโยชน์อะไรอีกด้วย

แล้วการทะเลาะวิวาทในซอยสี่สิบเจ็ดก็ยุติลงในลักษณะนี้ ไม่มี
 ผลกระทบใดๆ ตามหลัง ก็เป็นดังที่ฉีชื่อเหยียว่า เรื่องขี้นี้ปะตี้อย่าง
 สุนัขกัดกัน บรรดาเจ้าของหาได้แยแสสนใจไม่ แต่หนึ่งเขวียยังมีบางเรื่อง
 ที่ขบคิดไม่เข้าใจ

มือปราบแม้จะมีโชບุคคลสำคัญ แต่อย่างน้อยก็สวมชุดเครื่องแบบของ
 ทางการ สะพายดาบของทางการ เป็นตัวแทนหน้าตาของราชสำนักและ
 เกียรติภูมิของต้าถัง ต่อให้เจ้าของที่ดินที่หนุหนหลังฉีชื่อเหยียจะมีเบื้องหลัง
 ความเป็นมาใหญ่โตสักเพียงใดก็ไม่น่าจะเหิมเกริมถึงขั้นต่อตีคนของ
 ทางการกลางถนน หนาซ้ำแทนที่ฉีชื่อเหยียจะเล่นงานพวกนักเลงจากเขต
 นครใต้ กลับลงมือใส่พวกมือปราบอย่างไรเหตุผล เรื่องนี้ไม่ว่าจะอธิบาย

26 สยบฟ้าพิชิตปฐพี 2

อย่างไรก็ล้วนฟังไม่ขึ้น

นอกเสียจากว่าทั้งสองฝ่ายเพิ่งจะผูกปมแค้นล้าลึกกันมาหยกๆ

พอเดาถึงตรงนี้ก็นึกถึงความตั้งใจแรกของตนขึ้นมาได้ คิวที่ขมวดมุ่นของหญิงเขวียจึงคลายออก จุดประสงค์ที่มันออกจากบ้านในวันนี้ก็คือเพื่อโผล่หน้าไปให้คนที่เรือนหงษ์เจาเห็น และก็เพื่อเดินเที่ยวเล่น ตีม่ากับความสุขที่ก้าวแรกของการล้างแค้นสำเร็จลงได้ด้วยดี ส่วนก้าวต่อไปที่ดูจะยุ่งยากไม่น้อยมันค่อยเอาไว้มองคิดในวันหลัง

ระยะทางจากซอยสี่สิบเจ็ดไปเรือนหงษ์เจานั้นห่างไกลยิ่ง ปกติหญิงเขวียจะนั่งรถม้าผ่าตัวเมืองเข้าไปเที่ยวละสองเหวิน* แต่วันนี้มีขังขังมาด้วย จึงเลือกเดินทางด้วยเท้า เดินไปคุยไปไม่ต้องกลัวว่าจะเบื่อ ทั้งสองมีได้นำเรื่องการเผชิญหน้าที่เกิดขึ้นเมื่อสักครู่มาใส่ใจ หญิงเขวียผ่านเหตุการณ์นองเลือดมาจนชิน ส่วนขังขังนอกจากเรื่องสำคัญๆ บางอย่างแล้ว ในสมองก็ไม่มีช่องว่างเหลือให้ใส่อะไรอีก ดังนั้นอารมณ์ของทั้งสองขณะเดินไปตามตรอกซอกซอยจึงคืออยู่ไม่น้อย

พวกมันไปซอยเซ็งหวา (เพ็องฟู) ถนนหงษ์ดำ (ฮู่แจ้ง) เดินเล่นในบ้านขายหนังสือ ซื่อซ่าวห่อไบ้วราคารายอมเยา จากนั้นก็รีบเดินจ้าอ้าวผ่านถนนจูเซวีย (วิหคชาด) เพิ่งจะพ้นมุมถนนไปได้แค่อึดใจก็เห็นบริเวณหนึ่งมีผู้คนมารวมตัวกันอย่างคึกคัก ชาวฉางอันหลายสิบคนกำลังคุกเข่าโขกศีรษะอยู่หน้าแท่นบวงสรวงภายใต้การนำของนักพรตวัยชราคนหนึ่ง หญิงเขวียถามคนที่ยืนมุง จึงทราบว่าที่แท้เป็นอารามแห่งหนึ่งของนิกายเฮาเทียนฝ่ายใต้ กำลังทำพิธีสวดอ้อนวอนขอให้เฮาเทียนเคลื่อนย้ายพิรุณจากเมืองฉางอันไปตกยังชายแดนแถบเหนือซึ่งแห้งแล้งกันดาร

นักพรตที่ยืนอยู่ข้างแท่นบวงสรวงผมเผ้าหนวดเคราเป็นสีดอกเลา ชายเสื้อถูกลมพัดปลิวไสว ดูไปเหมือนเซียนล่องลอยเหาะเหินได้ กระบี่ไม้ในมือส่งเสียงฮึมๆ อยู่กลางอากาศ กระดาษยันต์หลายแผ่นที่ถูกปลાયกระบี่ชี้เอาไว้อำนาจพิลึกเปิดปิดไปมาไม่หยุด อักขระสีแดงบนนั้นเห็นได้รางเลือน

* 1000 เหวิน เท่ากับ 1 ตำลึง

ผ่านไปครู่หนึ่งก็ได้ยินเสียงดังฉีก กระดาษไม้พุ่งออกจากมือแหวกอากาศไปเสียบ
ลงบนทรายหน้าแท่นบวงสรวง ส่วนกระดาษยันต์เหล่านั้นไม่ทราบว่าจะถูกไหม้
ตั้งแต่เมื่อใด กลายเป็นขี้เถ้าแผ่นเล็กแผ่นน้อยปลิวว่อนไปตามลม

(ติดตามต่อได้ในฉบับเต็ม)